

Dijous 7 de gener, 20h
Diaris sense pietat.
Els noranta: femení.
Anne Charlotte Robertson
Birgit Hein

La nord-americana Anne Charlotte Robertson filma la seva vida des de principis dels vuitanta, alternant un quotidià dolorós i estades en institucions psiquiàtriques. Amb *Apologies*, es pregunta obsessivament quin és el seu dret a fer-ho. Birgit Hein proposa amb *Baby I Will Make You Sweat* una indagació personal sense embuts sobre la sexualitat, la moralitat i la feminitat. La cineasta relata el seu

viatge a Jamaica, que resulta ser una meditació sobre la necessitat d'estimar i de ser estimada.

Apologies
 Anne-Charlotte Robertson. USA, 1983-1990, vídeo, 17 min.

Baby I will make you sweat
 Birgit Hein. Alemanya, 1994, 16 mm, 63 min.

Diumenge 10 de gener, 18.30h
Diaris sense pietat.
Els vuitanta: queer.
Nelson Sullivan

Nelson Sullivan és un artista novaiorquè, desaparegut el 1989, que no va parar de filmar en vida les persones i els esdeveniments del seu entorn sense fer mai cap tipus de muntatge. Nelson portava la càmera a la mà i dirigia el gran angular cap a ell o cap al que volia ensenyar-nos, esbossant una crònica de la geografia dels artistes *queer* a la Gran Poma dels vuitanta. La seva obra, molt abundant i encara per descobrir, se singularitza no tan sols per la seva mestria, el seu virtuosisme i la seva fusió gairebé carnal amb la càmera, sinó per la seva mirada àcida i irònica sobre un món divertit però també ple d'inquietuds i de sobtades desaparicions.

Monologue For TV Show
 Nelson Sullivan. USA, 1989, vídeo, 10 min.

Nelson Goes to the Red Zone
 Nelson Sullivan. USA, 1989, vídeo, 29 min.

Gay Day Parade
 Nelson Sullivan. USA, 1989, vídeo, 26 min.

Dijous 14 de gener, 20h
Welcome to the Secret Society / Benvinguts a la societat secreta (I)
Introduction To the Secret Society

Aquest espai de programació vol indagar en el concepte del fantàstic, concebut com l'acostament a una realitat freqüentment percebuda com a fosca i inquietant. La primera sessió se centra en espais fantasmals i ofereix aportacions poc conegudes de grans directors del cinema experimental (Brakhage, Ito, Mattuschka), així com obres de joves artistes (Prim) o de figures més underground però no menys rellevants (Dabernig, Worden).

Introduction To the Secret Society
 Fred Worden. 1992, 16 mm, 7 min.

Creamy Krimi
 Isabelle Prim. 2007, 16 mm, 10 min.

Zone
 Takashi ITO. 1995, 16 mm, 12 min.

Dijous 17 de gener, 18.30h
Queer Films. Retroalimentació. Desintegració.
Sleepy Haven

Dels paisatges onírics de Matthias Müller al deliri surrealista de David Domingo; de la nostàlgia de Ming-Yuen S. Ma a la militància a ritme de *tecno* de Virginia Villaplana, i de d'intimisme irònic de Benning a l'humor de Scheirl, Pürrer i Lossier, aquest programa és una mostra de la vitalitat i la pluralitat de l'estètica *queer*. En tots està present la sexualitat excèntrica i anti-normativa com a motor de reivindicació política, generadora de somnis i espais impossibles, o com una latència indefinible però poderosa que transforma l'entorn i disloca la perspectiva, forçant-nos a mirar d'una forma diferent, tant dins com fora de la sala de projecció.

Sleepy Haven
 Matthias Müller. 1993, 16 mm, 14 min.

Sniff
 Ming-Yuen S. Ma. 1997, vídeo, 5 min.

Slap the Gondola!
 Marie Losier. 2009, 16 mm, 22 min.

Dijous 21 de gener, 20h
Hipèrboles del gra
Shadow Trap

Conjunt de pel·lícules que redueix al mínim l'expressió i el moviment cinematogràfic. Magnífiques emulsions a diferents escales d'augment que exagereu les partícules que componen la massa fílmica: petits punts de llum i camps de color. Els minimalistes moviments que es manifesten en la superfície de la imatge són com els corrents de grans de sorra en un desert.

Shadow Trap
 Greg Pope. UK, 2007, 35 mm, 8 min.

Dijous 24 de gener, 18.30h
Maneres d'habitar
Green Curtain

Paisatges domèstics: interiors i exteriors de cases on cohabitaven les variacions de la llum amb els objectes, els nens i la càmera en un determinat temps. Els llocs on la càmera fa d'instrument, amb les seves diferents possibilitats fílmiques, componen mosaics de l'espai domèstic: diferents maneres de veure l'espai íntim i d'habitar-lo.

Green Curtain
 Karen Johannesen. USA, 2002, vídeo, sense so, 3 min.

Prelude
 Guy Sherwin. UK, 1996, 16 mm, 12 min.

The Back Steps
 Leighton Pierce. USA, 2001, vídeo, 5 min.

Dijous 28 de gener, 20h
Alteritat i ficció
Fore-and-Aft

Aquestes molt recents obres en cinema i vídeo es mouen entre la indexicalitat de la imatge i l'abs-tracció. El cel-luloide enterrat en el mar de MacLean, l'orientalisme al revés d'Ahwesh i les seves transcendències de ciència-ficció, la música sorollista portada a Malobi de Russel, els vestigis del passat de Klahr i les composicions marines de Maria Helena Clark són el material d'imatge i so d'aquesta sessió d'alt voltatge.

Fore-and-Aft
 Sara MacLean. Canadà, 2008, 35 mm, 6 min.

Trypps #6 (Malobi)
 Ben Russell. USA, 2008, 16 mm, 12 min.

Trypps #5 (Dubai)
 Ben Russell. USA, 2008, 16 mm, 3 min.

Dijous 31 de gener, 18.30h
Modernitat tropical.
El cinema de Dominique Gonzalez-Foerster
Riyo

L'obra de Dominique Gonzalez-Foerster s'ha exhibit a la Documenta de Kassel, les Biennals de Venècia i Sao Paulo, o la Tate Modern, però s'ha vist molt poc a les sales de cinema. Aquest programa, per tant, suposa un esdeveniment inusual i privilegiat: la sessió inclou la seva cèlebre trilogia urbana -rodada a Tòquio, Hong-Kong i Rio de Janeiro- i "Parc Central", una pel·lícula que aglutina a manera d'àlbum musical onze peces breus, rodades al llarg de set anys, sobre experiències urbanes o allunyades de la ciutat.

Riyo
 Dominique Gonzalez-Foerster. 1999, vídeo, 10 min.

Central
 Dominique Gonzalez-Foerster. 2001, vídeo, 11 min.

Plages
 Dominique Gonzalez-Foerster. 2001, vídeo, 15 min.

Dijous 31 de gener, 18.30h
Parc central
Parc central

Dominique Gonzalez-Foerster. 2006, vídeo, 50 min.

Parc central
 Dominique Gonzalez-Foerster. 2006, vídeo, 50 min.

LA IMATGE QUEER, O L'ART DE LA FUGA

Juan Antonio Suárez

Des de la seva aparició en escena a finals dels anys vuitanta, el terme *queer* ha designat un estil de fer política (decididament antisistema, enfront de l'assimilacionisme «gai») i ha nomenat una concepció de la subjectivitat i la sexualitat (ens inestables i contingents, difícilment confinables i etiquetables). A més, *queer* també ha estat (i és) una manera de tractar la imatge. Des d'aquesta perspectiva caldria distingir el cinema *queer* del cinema «gai i lèsbic». Mentre que aquest últim té un to confessional i se centra en històries personals (que sovint culminen amb la sortida de l'armari o la presa de consciència homo), narrades en un llenguatge convencional, el cinema *queer* defuig el confessional, rebutja el pastoralisme i el to justificatiu del món gai, i sovint incideix en els aspectes més asocials de la sexualitat. Formalment, mobilitza un cúmul d'estètiques marginals: l'*underground* dels anys seixanta, el cinema comercial

(degudament parodiat i *detourné*), el cinema de sèrie B i Z, el còmic, el porno, el punk, el cinema psicotrònic i, de vegades, els llenguatges de la militància política. La imatge *queer* desautomatitza la percepció visual a través de l'excés estilístic (que sovint acompanya l'excés afectiu) i de posar l'accent en les textures visuals (el gra de la imatge, el ratllat de l'emulsió del cel-luloide, el pixelat, l'abstracció). Potser per això abunden en el cinema *queer* els formats menors, fins i tot arcaics, com el súper-8, el vídeo-8 i el 16 mm, o l'animació voluntàriament matussera i artesanal (en algunes obres de Hans Scheirl i Ursula Pürren o de Sadie Benning), que accentuen el gra i el contrast, l'opacitat de la imatge i el seu caràcter de constructe, en lloc de la seva transparència.

Una imatge reflexiva que crida l'atenció sobre la seva pròpia densitat material i la seva composició dificulta el flux narratiu. Introdueix un contrapunt que oposa a l'avanç lineal (horitzontal) del film la inèrcia (vertical) dels enquadraments. D'aquesta manera, la imatge *queer* promou una temporalitat reiterativa i atomitzada, recrea instants aïllats i, de vegades, recorre als bucles i a la repetició. En part això es deu al rebuig de la narrativa lineal i de les trames personals, evolutives, típiques del cinema gai i lèsbic, amb la seva tendència a la resolució o a l'hagiografia (a la te(le)ologia). Segons Roland Barthes, totes les històries reescriven el complex d'Èdip, la trama segons la qual s'estructuren les identitats de gènere i els rols sexuals que s'hi associen. Per implicació, l'antinarrativa, o la narrativa truncada, constantment desviada, del cinema *queer* és decididament antiedípica i, per tant, evita els alineaments de gènere i la seva assignació definitiva. En lloc d'això, apareix el gènere

com un gest intermitent que es posa en els cossos, els ocupa momentàniament, com s'ocupa un banc al parc, un seient al metro, però no els defineix ni els limita. En la mesura que el *queer* és un estil d'habitar sexualment el món, presenta una sexualitat que no és subjectiva (excedeix els individus, afecta els espais, els objectes, les multituds) ni direccional. Una sexualitat que no es presta fàcilment a ser glossada ni explicada, a convertir-se en missatge polític, sinó que constitueix una forma d'intensitat. Es tracta d'una latència que promou el desplaçament continu i la dislocació temporal, que no és res en si mateixa (no hi ha sexualitat fora de les unions que ocasiona, de les connexions que crea), però alimenta recorreguts zigzaguejants per la quotidianitat, traça línies de fuga constants a través de l'horitzó social i es manifesta a través de la immersió en objectes i materials, l'experimentació farmacopsicològica, la modificació corporal, la interfície tecnològica o les temptatives de vida comunal.

Des d'aquesta perspectiva, el *queer* és una opció per reinventar el quotidià. En la majoria de les societats occidentals el gai-lèsbic ha trobat un espai en la política i en els mitjans, potser a costa de regularitzar la sexualitat, d'establir identitats estanques i de promoure la intel·ligibilitat. El *queer* seria l'ombra inquieta del gai, el seu potencial de ruptura, que s'actualitza de manera irregular. Potser per això el que és important no sigui tant oposar el *queer* i el gai-lèsbic sinó entendre la seva mútua implicació, la seva existència com a dues tendències contraposades però complementàries: una de centrífuga, una altra de centrípet; una d'institucional i centralista, una altra d'antisocial, perifèrica, en fuga permanent.

Diumenge 7 de febrer, 18.30h Contra el temps I

Demolition d'un mur, germans Lumière. França, 1896, vídeo, 1min 30seg.

Exit, Sharon Lockhart. USA, 2008, vídeo, 40 min.

The Discovery, Ken Jacobs. USA, 2008, vídeo, 4 min.

Lunch Break, Sharon Lockhart. USA, 2008, vídeo, 83 min.

Speed-up Chopin Minutewalzer Op 64 No1, Ivan Ladislav Galeta. Croàcia, vídeo, 6 min.

Lemon, Hollis Frampton. USA, 1969, 16 mm, sense so, 7 min.

Cobra Mist, Emily Richardson. UK, 2008, vídeo, 6 min.

Vladivostok, FJ.Ossang. França/Rússia, 2008, vídeo, 5 min.

Dijous 11 de febrer, 20h Contra el temps II

Under Twilight, Jean-Gabriel Périot. França, 2005, vídeo, 5 min.

La sequenza del fiore di carta, Pier Paolo Pasolini. Itàlia, 1969, 35mm, 10 min.

A Study in Choreography for Camera, Maya Deren. USA, 1945, 16 mm, 2 min.

A Letter to Uncle Boonmee, Apichatpong Weerasethakul. Tailàndia, 2009, vídeo, 17 min.

I Remember, Robert Frank. USA, 1996, vídeo, 5 min.

TV Ping Pong, Ivan Ladislav Galeta. Croàcia, 1978-79, vídeo, 2 min.

Jos 6 olis 9 / If 6 was 9, Eija-Liisa Athila. Finlàndia, 1995, 35 mm, 10 min.

Past Future Split Attention, Dan Graham. USA, 1972, vídeo, 17 min.

Diumenge 14 de febrer, 18.30h Contra el temps III

Dry Kisses Only, K. Brooke i J. Cottis. Alemanya, 1990, vídeo, 75 min.

Deliver, Jennifer Montgomery. USA, 2008, vídeo, 92 min.

Into the Unknown, Filipa César. 2007, vídeo, 8 min.

Destruction of the Berlin Wall, Jonas Mekas. USA, vídeo, 3 min.

Berliner Ballade, Chris Marker. 1990, vídeo, 20 min.

New Rummelsburg, Sergio Belinchón. 2004, vídeo, 1 min.

Memory of Berlin, John Burgan. 1998, vídeo, 73 min.

Dijous 18 de febrer, 20h Dry Kisses Only

Dry Kisses Only utilitza la tècnica postmoderna de l'hipertext per portar-nos per un estrepitós, divertidíssim i totalment eufòric viatge per la història del cinema clàssic, la cultura popular i la cultura del carrer, per enfrontar-se a la terrible absència de la subjectivitat lesbiana en les imatges que ens envolten. Si la dona és ja per si mateixa l'element castigat del binomi home-dona, la lesbiana ni tan sols existeix en aquest binomi, ja que una dona que no espera passar la seva vida al costat d'un home és una amenaça fonamental per a la preservació del poder desigual que impregna les nostres vides.

Dry Kisses Only, Kaucyila Brooke i Jane Cottis. USA-Alemanya, 1990, vídeo, 75 min.

Diumenge 21 de febrer, 18.30h La dialèctica del Remake

En aquest remake de la molt controvertida *Deliverance* (1972), de John Boorman, Jennifer Montgomery converteix tots els personatges del film en dona. En aquesta versió Montgomery, Peggy Ahwesh, Jacqueline Goss, Sue Friedrich i altres autors de cine art prenen els rols de Burt Reynolds, John Voigt i altres. Alhora que segueixen el guió, les performers hi insereixen la seva subjectivitat i els seus desitjos.

Deliver, Jennifer Montgomery. USA, 2008, vídeo, 92 min.

Into the Unknown, Filipa César. 2007, vídeo, 8 min.

Destruction of the Berlin Wall, Jonas Mekas. USA, vídeo, 3 min.

Berliner Ballade, Chris Marker. 1990, vídeo, 20 min.

Dijous 25 de febrer, 20h Memory of Berlin

Aquesta sessió projecta una "memòria de Berlín" partint del film amb que F. César evoca el somni comunista de la conquesta del cosmos, cap a la compilació que Narkevicius fa dels films propagandístics de la RDA, per arribar al registre directe de la caiguda del mur en les peces de Mekas i Marker, i a l'autobiografia assagística de Burgan.

Alle der Kosmonauten, Filipa César. 2007, vídeo, 8 min.

Into the Unknown, Filipa César. 2009, vídeo, 19 min.

Destruction of the Berlin Wall, Jonas Mekas. USA, vídeo, 3 min.

Berliner Ballade, Chris Marker. 1990, vídeo, 20 min.

New Rummelsburg, Sergio Belinchón. 2004, vídeo, 1 min.

Memory of Berlin, John Burgan. 1998, vídeo, 73 min.

Diumenge 28 de febrer, 18.30h Benning, Kobayashi i Linzy

Tres videoartistes contemporanis ens acosten al seu univers lúdic de performances al voltant del gènere. L'obra franca i dura d'una jove Sadie Benning utilitza la càmera com a mirall per acostar-nos a un solitari món d'identitat i desig. Linzy actua i dirigeix les seves pròpies videoperformances, en les quals utilitza els principis formals de la fotonovel·la per satiritzar el seu entorn artísticosexual. A. S. M. Kobayashi, jove canadenc d'origen oriental, personifica una multiplicitat d'identitats com a crítica als discursos essencialistes de gènere, classe i ètnia.

A Place Called Lovely, Sadie Benning. USA, 1991, vídeo, 14 min.

The Judy Spots, Sadie Benning. USA, 1995, vídeo, 13 min.

From Alex to Alex, A.S.M Kobayashi. 2004, Canadà, vídeo, 6 min.

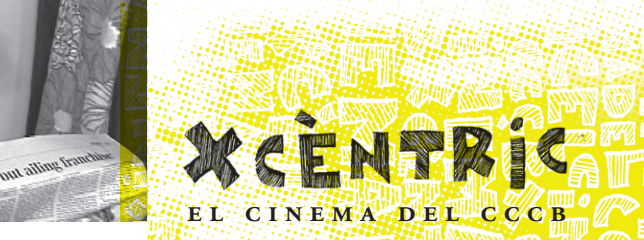
Dan Carter, A.S.M Kobayashi. 2006, Canadà, vídeo, 14 min.

The Pursuit of Gay (Happyss), Kalup Linzy, 2006, vídeo, 5 min.

Conversations wit de Churen V: As da Art World Might Turn, Kalup Linzy, 2006, vídeo, 11 min.

Conversations wit de Churen III: Da Young & Da Mess, Kalup Linzy, 2005, vídeo, 17 min.

KK Queens Survey, Kalup Linzy, 2005, vídeo, 8 min.

N.02#	GENER FEBRER 10	A. C. Robertson	Birgit Hein	Nelson Sullivan	Fred Worden	Isabelle Prim	Takashi ITO	Mara Mattushka	Chris Haring	Josef Dabernig	Stan Brakhage	Ming-Yuen S. Ma	Matthias Müller	Marie Losier	Sadie Benning	Virginia Villaplana	Hans Scheirl	Ursula Pürren	David Domingo	David Gatten	Nathaniel Dorsky		
Paul Sharits	Greg Pope	Claudio Caldini	Karen Johannesen	Guy Sherwin	Jim Jennings	Nick Hamlyn	Andrew Noren	Jane Aaron	Leighton Pierce	Louise Bourque	Sara MacLean	Ben Russell	Lewis Klahr	Peggy Ahwesh	D. Gonzalez-Foerster	Sadie Benning	germans Lumière	Sharon Lockhart	Ken Jacobs	Hollis Frampton	Emily Richardson	F.J.Ossang	Jean-Gabriel Périot
Pier Paolo Pasolini	Maya Deren	A. Weerasethakul	Robert Frank	Ivan Ladislav Galeta	Eija-Liisa Athila	Dan Graham	John Latham	David Lamelas	Hugo Santiago	Kaucyila Brooke	Jane Cottis	Jennifer Montgomery	Filipa César	D. Narkevicius	Jonas Mekas	Chris Marker	Sergio Belinchón	John Burgan	A.S.M Kobayashi	Kalup Linzy			